

Het idee is leuk, maar in de praktijk zal hier maar 1 groep de pineut zijn en dat zijn de kinderen (en hun ouders). Het probleem is dat er binnen het ministerie te weinig inzage is in het werkelijke functioneren van een school. En het onderwijs is zwaar onder de maat, zeker wanneer er sprake is van een maatpakkind (ipv de confectiekinderen waar het onderwijs op toegepitst is). Van de buitenkant ziet het er allemaal prima uit, maar er wordt gesold met deze kinderen EN met hun ouders. Zeker wanneer scholen te weinig gelden hebben om een moeilijker kind op te kunnen vangen, zullen ze er binnen de mazen van de wet (of eigenlijk niet, maar buiten jullie gezichtsvizier) zo'n kind op welke manier dan ook proberen af te wentelen. De kinderen onnodig labelen bv, zoals dat nu ook al zo veelvuldig gebeurt. Situaties aandikken of gewoon verzinnen om aan de hulpverlening in de toekomstige situatie aan te kunnen geven dat ze dit kind in geen geval kunnen handelen op school.

Ik denk dat u er beter aan doet om deze kinderen (en het worden er steeds meer of niet?) meer maatwerk te leveren. Dat begint op de Pabo. Soms denk ik weleens dat ze daar werken met lesstof die in de praktijk toegepast kan worden op kinderen 20 jaar geleden. Maar niet meer op de kinderen van nu. De leerkrachten zijn handeloos! Daar dus beginnen. Verder zijn de scholen van nu, zoals ik al zei, voor confectiekinderen. En die bestaan niet. Ieder kind is uniek en 70% kan misschien zonder kleerscheuren zich aanpassen aan de vorm van onderwijs zoals deze gegeven wordt, maar een steeds groter deel niet. Ook hier meer maatwerk leveren. En niet meer verantwoordelijkheid (want ouders hebben zelf ook naast de opvoeding van hun kind nog een baan), maar wel meer vertrouwen in de ouders hebben. Ouders worden bijna niet gehoord wanneer het gaat om problemen op school. Terwijl zij de expert zijn op het gebied van hun kind. En vaker wel dan niet weten wat werkt en wat niet. Verder minder focus op Het Label, meer op de kunde van de leerkracht. Ik denk nl dat het probleem heel vaak niet (alleen) bij het kind ligt, maar ook heel vaak bij de kwaliteit van de school of de leerkracht. Mijn zoon zit op speciaal onderwijs, waar ze geen faalangstreductietraining in huis hebben, niets kunnen doen met beelddenkers en waar IK als moeder (met 2 banen, want alleenstaand) ze dagelijks moet vertellen hoe en wat. En geen ingewikkelde truukjes, hoor, gewoon doodnormale pedagogische handelingen, die iedere leerkracht en zeker de pedagoge op school uit zichzelf al zou moeten weten. Tijdens gesprekken moet IK de leiding nemen, ben ik degene die ze erop moet wijzen om de afspraken dit keer op te schrijven en na een paar weken te evalueren, want anders vergeten ze dat gewoon. Niet alleen het evalueren, maar ook de afspraken. En dan wel lopen roepen: De gemaakte afspraken hebben niet de gewenste uitwerking op uw zoon. Nee, als je ze alleen maar noemt tijdens een gesprek, ze meedeelt aan mijn zoon en ze vervolgens vergeet (of zelfs mijn zoon ervoor straft als hij ze wel nakomt, want dus vergeten), dan hebben die afspraken niet zoveel zin nee. Maar dan wordt de zwarte piet toegespeeld aan jawel, mijn zoon. Verder vind ik ook dat (iig zolang het onderwijs geen BEWEZEN maatwerk kan bieden) ouders de mogelijkheid moeten hebben hun kinderen thuis te onderwijzen. Voor sommige kinderen werkt dat gewoon beter! Op die manier hebben kinderen toch nog een shot op een diploma, wat ze niet of nauwelijks hebben wanneer ze in een onderwijs worden gepropt wat ze niet past en wat vaak ook niet functioneert. Nederland is 1 van de weinige landen die daar zo moeilijk over doet, terwijl het voor velen een grote uitkomst zou zijn. Eyes on the price. En de prijs is geschoolde mensen voortbrengen. Als het niet via de ene weg kan, ga dan via een andere.

Ik ben overigens de moeder van een hele intelligente, maar niet mainstream jongen, met wie al heel wat gesold is. Geen problemen buiten school, maar altijd op school. Hij is enorm beschadigd en is al meerdere malen ten prooi gevallen aan de politieke spelletjes op scholen. Want ook daar it's all about the money. Gelukkig heeft hij nog steeds een toekomstbeeld voor zichzelf, hij wil naar het grafisch lyceum en anders in

het leger. En een moeder die ervoor gaat! Omdat scholen het niet doen.

Rest me alleen nog om dit te zeggen: Ik heb, zoals ik al zei, 2 banen. Ik heb mazzel dat ik de 1 vanuit huis en de ander 's nachts en in de weekenden kan doen. Een andere mogelijkheid heb ik niet, omdat school zo'n enorm beroep op mij doet en zo weinig in huis heeft. Dit geldt niet voor alle (alleenstaande) ouders en ik ken er VEEL die hun baan hebben moeten opzeggen. Wat denkt u dat dat de regering kost? Dus: het onderwijs veeeeeeeeeeeeel verbeteren (en ook daarbij naar de ouders luisteren ipv naar de scholen, want natuurlijk zullen die niet zeggen waar het mis gaat. En wat mis gaat, belandt niet op papier, hoor, neem dat maar van mij aan en wordt dus ook niet opgemerkt door uw onderwijsinspecteurs). En ouders de mogelijkheid geven tot thuisscholing. Eyes on the price. Succes. Ik hoop dat u uw functie waard bent. Het zijn nl wel kinderlevens waar nu mee gesold wordt en iets egoïstischer bekeken: Uw oudedagsvoorziening.

Mvg,

C.S. van Kuyen